

FOGARAS ÉS VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Előfizetési ár:
Helyben házhoz hordva, vidékre postán küldve:
Egész évre 8 Kór., félévre 4 K., 1/4 évre 2 K
Egyes szám ára 16 fillér.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Thierfeld D. könyvkereskedés.

A hirdetések díját jutányosan számítjuk.
Nyílt tér: soronként 20 fill.Hirdetések és Nyílt tér díja előre fizetendő.
Kéziratokat nem adunk vissza.

Kire szavazzunk?

Irta: Halmy Gyula.

Emlékezzünk vissza a négy évi eseményekre, amidőn *Szell József*, Fogaraszvármegye ujjongva üdvözölt új főispánjának beiktatási ünnepélyén édes atyja a nagynevű politikus, a kiváló férfi: *Szell Ignác* városunkban időzött. Élőnkben emlékünkből van, amidőn a kegyelmes ur kezét szorítva velünk így szólott: „örömmel látom, hogy a sajtó a fiam mellett áll. Kérem ne feledjék azt, hogy ha fiam talán fiatal is még, de mindig háta mögött állunk mi öregek, tapasztaltak és így reméljük, hogy eredményes munkát végezhetünk együtt, összetartva és egymást támogatva, a haza, a vármegye és a város javára“.

Ezekből a szavakból láttuk mi Fogaraszvármegye szebb jövőjét kivirágozni. És reményünk be is vált! Csak vissza kell tekintenünk a lefolyt néhány évre! Mennyi szép tett, mennyi eredményes, hasznos munka sorakozik elénk. Pedig a főispánunk jobbkézül használható országos képviselőnk Mikszáth Kálmán volt, aki Magyarország első írója lehet, de a politikai téren nem aratott soha babérokat. Olyan ember volt a képviselőnk, aki átvéve a mandátumot, még csak „istenhozzádot“ sem mondott Fogaraszvármegye, soha itteni emberekkel nem érintkezett, levelekre nem válaszolt, látogatásokat nem fogadott. Így azután természetesen dolog, hogy *Szell József* főispánunk amit tett, ami eredményt felmutathat, egyesegyedül a saját munkája eredményének mondhatjuk, s elképzelhetjük, hogy mennyire megkönnyül az ő helyzete is, ha a fogarasi választókerület olyan férfit küld az országgházba, aki szívvel-lélekkel kerülete érdekein munkálkodik, aki jobb keze, segítő munkatársa lesz a megyéje javán munkálkodó, tevékeny főispánunknak.

A fogarasi választók *Szell Ignác* v. b. t. t. ny. államtitkár, főispánunk édes atyja személyében vélték feltalálni azt a férfit, akire Fogaraszvármegye szüksége volna. A mandátum felajánlására kiváló jelöltünk még nem válaszolt. Holnap, f. hó 27-én este érkezik, hogy részt vegyen a Transzylvániában esütörtökön, április 28-án délelőtt 11 órakor tartandó nagygyűlésen.

Szell Ignác a közélet jeles bajnoka, neves politikus. Vas megyében született 1845. aug. 13-án. A középiskolát Szombathelyen, a jogot Budapesten végezte. 1869-ben lépett Vas megye szolgálatába mint tiszteletbeli aljegyző, majd főszolgabíró lett, később alispán. 1883-ban belügyminiszteri osztálytanácsos, 1889-ben miniszteri tanácsos, 1895-ben közigazgatási államtitkár lett és a közigazgatás reformjával behatóan foglalkozott. Kiváló egyénisége, közéleti szereplése eredményeként valóságos belső titkos tanácsossá lett s mint ilyen vonult nyugalomba, letéve az államtitkárság nehéz gondjait.

Ime ilyen rövid vázlatban is megnyit mond, milyen munkás, tevékeny életről regél ez az életrajz! Öröm tölt el bennünket ha elgondoljuk, hogy a mi főispánunk atyja, ez a kitűnő államférfiünkön jön, hogy nyilatkozzék a jelölésre vonatkozólag. Meg lehet győződve Fogaras minden polgára, hogy *Szell Ignác* minden erejét latba veti, hogy fia: *Szell József* nemes misszióját támogassa, neki segítségére legyen, akkor is, ha nem mint Fogaraszvármegye képviselője, hanem mint főispánunk édes atyja, segítőtársa szerepel. Be kell tehát látnunk azt is, hogy ha esetleg *Szell Ignác* nem is vállalhatná a jelöltséget, mindenestre olyan jelöltet fog közénk hozni, olyan férfit fog maga helyett ajánlani, aki mindenben megfelel majd annak a

várakozásnak, amit Fogaras hozzáfűz, megfelel annak a kiválóságnak amivel birnia kell, ha *Szell Ignác*ot helyettesíteni fogja. Így azután megmarad Fogaraszvármegye az ő szeretett, tevékeny, fáradtságot nem ismerő, ambiciozus főispánja, lesz ennek egy segítő munkatársa, a megye, a város és egyes polgárok érdekeit szíven viselő, neves képviselője és a háttérben ott lesz *Szell Ignác* a bölcs vezér, a politikai élet, a közigazgatás kipróbált, nemes bajnoka, aki gondjaiba veszi az ő fia vármegyéjét és döntő sullyal bír, hathatós szavát latba veti mindig ott, ahol a dolog érdeme úgy kívánja.

Polgártársain! Nyolc éven át, amennyire a helyi viszonyok engedték, bemutatta ez a toll az igaz, önzetlen, maga hasznát soha sem néző, — sőt saját nyugalmát, népszerűségét, vagy hasznát feláldozó ember igaz jóakarátát, önzetlen közéleti munkásságát! Ez ad jogot nekünk arra, hogy szerényen irányítani óhajtsuk polgártársaink véleményét. Hízogunk magunknak azzal, hogy utmutatásunkat követve, még soha sem jutott kátyuba Fogaraszvármegye közönsége. Ezért jogosultnak véljük, ha eme elhatározó időben őszinte igaz érzéssel mondjuk ki, — mintegy Fogaraszvármegye választókerület gondolatát, óhaját tolmácsolva: éljen *Szell Ignác*, Fogaraszvármegye országgyűlési képviselője, vagy ha őt nem sikerülne megnyernünk, hát válasszuk azt a férfit, akit ő méltónak talál arra, hogy helyét elfoglalja, betöltse.

Bizzunk az ő atyai jóindulatába és nyugodjunk meg abban, hogy ő olyan férfit fog nekünk hozni, aki az ő fiának jobb keze lesz, aki betudja tölteni a nagynevű politikus helyét.

És így cselekedve, hárman állnak őrt Fogaraszvármegye felett. *Szell Ignác*, *Szell József* és az általuk ajánlott jelölt, akit

SZENZÁCIÓ!

Európa legnagyobb cirkusza:

SZENZÁCIÓ!**A WILLAND TESTVÉREK**

2 előadásra f. hó 4-én reggel

:: külön vonattal városunkba érkezik. ::

az esetben, ha Széll Ignácot nem nyerhetnék meg, — mint az ő helyettesét, bizonyára őszinte szeretettel fogad Fogaras választó közönsége. Ugy legyen!

Korteesvilág Fogarason.

Írta: YMLAH ALUGY.

A mai naptól kezdve Fogaras is kiközzent a maga rendes kerékvágásából. A máskor oly csendes, békés kis fészek, amelyben az emberek csak munkára születnek: most politizál! A főváros hullámai ide is elhatottak s napról-napra nagyobb a kavardás. Jó dolguk van a korcsmárosoknak, felvirradt reájuk.

Élénkebb lett a Mexikó, Transsylvania, Merkur és Páris; Roth, Kohu, Sorea stb... pompás kortes italokat szereztek be. Most már csak inni kell tudni az a fő, mert akinek jó cugja van s a garaton sokat le tud csoszogtatni, az lesz a győztes, már t. i. a főfő kortes!

Ilyenkor az, aki máskülönb-fenn hordta az orrát s nem látta meg a piszkos surcot, a colstokot, malteros kanalat, eszmadia árt — az most parolás cimborára lesz, kibékültek. Nincs harag, nincs rangkülönbség — egyenlők vagyunk.

Összeülnek az emberek s politizálnak két vagy több táborra szakadva. Az egyik rész Széll, illetve: Werner-párti, a másik Serbán Miklóst élteti! Vannak olyanok is, akik föl-föl sóhajtanak Justh után, de amint elhangzik a szó, úgy el is hal.

Elparentálják a „féleszimas” „csibukos Kálmánt”. Mondogatják „skribler” volt s nem politikus. Isten őrizzen minket hasenlőtől.

Most már olyat kell választani fiuk — megszólal az öreg Simon Gyula, — aki testül-lelkestül Fogarasnak él. Minket — az iparosokat — le nem néz. Nem zárja be előttünk az ajtót, hanem meghallgatja Fogaras szív- és érverését, meggyújtja Aladin

csodalámpáját, gyarakat épít Fogarason. Idehozza a kir. törvényszéket, pénzügyigazgatóságot stb. stb. Igazad van pajtás, megszólal Stefán Walther s mi földolog, idehozza az elparancsolt katonaságot, mert azóta biz' isten, magam is megérezem a hiányt.

Már én csak a mondó vagyok — közbévág Bikkfalvy Kovács József híres riportterünk, — akinek éppen a multkori választásokból még most is fönnáll sajtópöre, „A Nap”-ban megjelent közleménye után. Én mint ujságíró hangsúlyozom, hogy álljunk mi „Nikulica” mellé, mert ő idevaló. Itt él közöttünk, ismer bennünket s ha megfizetjük is a munkáját, fáradságát — de tesz éretünk s amit ígér, keresztül viszi!

Nem kell nekünk „kormány-párt” — harsojga Bodor Béla, hanem önállóbank, önálló vámtérület, ha kell hát ezt a magasztos eszmét, tervet itt Fogarason magam is perzonifikálom!

Szilágyi Ferenc, Zöldi József, Bardócz Károly, Sárközy stb... nagyot pislantanak e szók hallatára s komolyan indítványozzák, hogy mivel már reggel felé jár az idő, hát tegyék el magukat másnapra.

Eközben, amint így folynak jobbra s balra is a korteskodások, megindulnak a staféták s viszik a legképtelenebbnél képtelenebb kortesfogásokat a főtanyára. Ezzel természetesen fölakarnak jutni a főkortes-ségre, mert hiába, mondja egyik érces hang, nem urakat kell tenni főkorteseknek, hanem azokat, akik bírják az italt, jó torkuk van, együtt citaborálnak s cimboráltak a románokkal s voksokat tudnak behozni még a faluról is.

Megerednek azután a kombinálások is. Az egyik tábor is statisztizál: Van összesen 1558 voks. Ebből fogarasi 480. Román 1078. Az 1558-ból lecsapok 10%-ot, marad 1408. Ebből kétszáz hivatalnok, marad 1208, kétszáz jegyző stb. stb. marad báresz voks tisztán 900.

Mig a másik így adja a bankot, van Fogarason 480 voks, Sárkányban: 120, kétszáz hivatalnok stb. s a vidék ez 800.

Eközben jön egy statéta: „Nagy baj van — mondja — ezek és ezek eladták magukat 3000 koronáért!

Elvesztünk — mondja a másik, — kegyvacsora volt a városvégén s már szerződést is kötöttek, hogy oda szavaznak.

Igy követválasztás, kortesvilág közben föl-föltámad a gyermeki élet, a vádaskodás, tulakarja licitálni egyik a másikat s ez a kép madártávlatból szemlélve a dolgok folyását olyan érdekes szint kölcsönöz az egész Fogarasvármegyének.

Szép a politika, rút a politika, már amilyen szemüvegen szemléljük a dolgok folyását, de én már csak a „triambulációs pontról” — szemlélem ezt az érdekes és nagy kavardást, azt kiáltva Fogarasra: „aki bírja, marja!”

De azért engem is érdekel az, hogy: „vajon hát melyik lesz a győztes, vagy ki áll a harcba: Széll Ignác, Dr. Werner Gyula-e vagy Dr. Serbán Miklós!?”

Képviseelő jelölés.

Az országgyűlési képviselőválasztás küzdelmeinek hullámai az ország minden részét forrongásba hozták és széles e hazában kortesdaloktól hangosak a kerületek. A fogarasi választókerületben is megtörtént már a jelölés. A hazafias elemek pártkülönbség nélkül egyhangulag Széll Ignác v. b. t. t. nyug. belügyi államtitkárt, közseretben álló főispánunk édes atyját jelölték, aki f. hó 28-án, azaz csütörtökön d. e. 11 órakor személyesen fog megjelenni, az érte lekesülő választók által a Transsylvania vendéglő nagytermében összehívott nagy értekezleten.

Mint hogy nincsen kizárva azon es-

T Á R C A

A felhők.

Írta: Dr. Werner Gyula, országgyűlési képviselőjelöltünk.

A négy Csetneki leány-testvér közül kettő már férjnél volt, kettő még nem rég került ki a felsőbb állami leányiskolából.

Ha a négy Csetneki leány valahol nyilvánosan megjelent, az utca élcelői azt mondták rá: itt jön a négyes fogat.

Szép négy leány volt, magas, karosu, fekete, igazi örmény típus. Jól tudtak öltözködni, különösen Eszike, a ki mindig a Divatlapokat forgatta.

Utóvégre minden nő szeret öltözködni, s én tudom méltányolni a szép ruhát, mint valami pompás vignettát a kirakatba kerülő cognacos üvegeken. De amit Eszike az öltözködéssel véghez vitt, az már olyan tulság volt, melyért neki istenigazában meg kellett bűnhődni.

Az eset ez.

Keresztesen jogászmajálisra készültek. Ezek a majálisok rendszeren jól szoktak sikerülni. Most is megvolt a fényes sikernek minden biztató előjele. Két miniszteri fogalmazó jött le a leányházba, ami a mamák és leányok harci kedvét hatalmasan feltüzeltte. Csiz Palinak sikerült lehozni a rimaszombati híres oigányokat, Az öreg patikárius meg — a ki

örökös zöld kabátjában olyan volt, mint valami nagy leveles béka — esőt jósolt. Az eső elengedhetetlen feltétele volt annak, hogy a kereszteszi jogászmajális jól sikerüljön. Ha ugyanis szép idő volt, tizenegy óra felé már mindenki hazafelé sietett, mert a szarvasforrás körül igen meghűvösödött az idő és az ezerholdas fenyőfaerdőből csipős szél fujdogált a könnyű batisat ruhácskákban s kivágtott csipkedarabokban didergő leány- és asszonynépre.

De ha esett az eső, felkerekedett az egész tábor, bevonult a kaszinó nagytermébe és táncolt, mulatott hajnalhasadásig.

A csetneki kurián is hire ment a patikárius jóslatának. Eszike haragudott érte s szidta a rossz időt, mint a bokrot.

— Legalább reggelig táncolunk — veté ellen Eszike (a másik hajadon testvér), valami bolondos keringőt dalolva hozzá.

— Hát a rózsaszín ruhám! — duzzogott Eszike, — nem vehetem fel, ha esőt várhatunk.

Igaz, hogy az Eszike rózsaszín ruhájával remekelt a pesti szabó. Mikor hire ment, hogy Lengő Pál belügyminiszteri fogalmazó holmi szeretetreméltó utógondolatokkal jó le a majálisra, a sietve összehívott haditanács pesti ruhák varratását határozta el. A határozat keresztülvitelével a papát bizták meg.

Végre délfelé kiderült. A fenyégető felhők elvonultak s Eszike felvehette rózsaszín

ruháját. Kékesfekete hajába egy piros leándert tűzött és jókedvűen, a biztos győzelem tudatában nézte meg magát néhányszor a nagy álló tükörben.

— Szép vagyok? — fordult Erzsikéhez, aki semmi szín alatt sem akarta felvenni a pesti szabó csipkés remekét s egyszerű kartonruhába öltözött.

— Nagyon szép vagy.

— Te így akaraz kijönni? — mondá Eszike. Olyan vagy így, mint a hamupipőke.

— A királyfi így is rámtalál, — felelt trófásan Erzsike. — A patikárius megmondta, hogy eső lesz. Mindig a ruhám sorsán aggódom, a felhőket nézném és nem a táncosom szemét.

Elindultak, Lengő Pál a kis ülésre jutott Erzsike melle. A kis leány elfogulatlanul csevegett, egyik tárgyról másikra szökdécelve. — Nagyobb lármát osapott, mint a szarvasforrás minden rigója összevéve.

Eszike foszes volt kieső. Félve óvta a ruháját, nehogy összegyűrődjék; egyenesen, mozdulatlanul ült helyén, nehogy frizurájának baja essék.

Táncközben mégis megjött a kedve. — Gyönyörűen táncolt, Lengő Pál csakugy lengett vele.

— Gyönyörű pár, — sugta a patikárius s szomszédja fülébe, de oly hangosan, hogy mindenki meghallotta.

— Az Isten is egymásnak teremtette

hetőség, hogy a nagyérdemű jelölt a főálló viszonyok között nem vállalja el a jelölését s így újabb jelölésről kell gondoskodnunk, — alkalmoszerű ezen eshetőségre való tekintettel a bekövetkezhető újabb jelöléssel már előzetesen foglalkoznunk, a netaláni újabb jelölt egyéniségéről tájékozódunk, s kerületünk jól fölfogott érdekében egyetértő megállapodásra jutunk.

Ha Fogaras városnak és a hozzá tartozó vidéknek a multját és fejlődési viszonyait vizsgáljuk, fájó szívvel kell megállapítanunk a megdönthetetlen szomorú valót, hogy városunk és kerülete a szomszédos Brassó és Nagyszeben városokhoz és azok vidékeihez viszonyítva, évtizedek óta miben sem mutat kedvező haladást, sőt a legutóbbi időben nálunk az ipar és kereskedelem tekintetében hátrózottan visszaesés állott be. Közintézményeink nem szaporodtak, új kereseti források nem nyitattak, s a Brassó és Nagyszeben közé ékelt városunk állandóan mostoha gyerekként tengődik. Ha az ország ezen vidékén valamely hivatal, katonaság, gyár stb. elhelyezése vált szükségessé, azokat mind Brassó és Nagyszeben kapariutották el, s a mi városunknak nem jutott soha semmi sem, sőt ráadásul a legutóbbi években még vármegyénk felosztásának híre is sötét fellepként rémitgetett bennünket, amely felosztás bekövetkezés esetén a régi időben olyan híres fejedelmi székhely: Fogaras város egyszerű járási székhelyé degradálódna. Az utóbbi időben szervezett új intézmények közül elég csak a határszéli rendőrség miként elhelyezését mérlegelnünk. Fogaraszvármegye egész hosszában a határszálen nyulik el s Romániába több átjárója van, mégis a határszéli rendőrség főhivatalai Brassóban és Nagyszebenben helyezték el.

A mi vármegyénket egyszerűen kettészakították, s felerészben a brassói, fele részben pedig a nagyszebeni határszéli rendőrkapitányság alá helyezték, szóval: a nagy vidéken egyetlen nagyobb magyar emporiumot képező Fogaras város rovására állandóan Brassó és Nagyszeben fejlesztetnek az állami intézmények révén is. Ha most már vizsgáljuk a tengődés, a visszaesés, sőt a megsemmisülés felé közeledés okait, első sorban is meg kell állapítanunk, hogy a vármegye volt országgyűlési képviselői illetékes helyen szívük-lelkük melegével sohasem gyámoltották városunk és vármegyénk helyi érdekeit, nem tárták föl az itteni sorvasztó helyzetet, s nem ragadták meg a kedvező alkalmat a helyzet javítására, — de még az egyes választók ügyéلبajával sem sokat törődtek, s amikor kevés jóindulattal és kicsi utánjárással könnyűszerrel segíthettek volna egyesek sorsán, a hozzájuk felhangzó kérésekre még csak nem is reagáltak. A sorvasztó mult után nagyon is eljött immár az ideje annak, hogy a fogarasi választókerület végre olyan jelölt köré tömörüljön, akinek multja, egyénisége és hatalmi összeköttetései biztosítékot nyújtsanak arra, hogy az illető megválasztása esetén minden lehető el fog követni, hogy sorvadozó városunk és vidéke a fellendülés és a fokozatos gyarapodás terére juthasson, s aki választóival a személyes érintkezést állandóan fentartva, a jóviszony kifejlődését és megismosodhatását gondos előrelátással fogja majd ápolni.

Szél Ignácnak a fogarasi képviselőjelöltségtől való visszalépéséről hallható híresztelésekkel kapcsolatban, amely visszalépést a legnagyobb sajnálattal vennénk tudomásul; a jelöltségre nézve irodalmunk egyik kitünőségének: Dr. Wer-

ner Gyulának a neve került forgalomban. Amennyiben tehát ez a mindinkább terjedő jelölési hír valóra válnék, szükséges, hogy az illető egyénisége, multja és személyi jó tulajdonságai a választópolgárok előtt ismeretessé legyenek, hogy így kellő világításban mérlegelhessek ezen jelölés előnyeit. Jó szolgálatot vélek azért tenni polgártársaimnak akkor, amikor a képviselőjelöltségre emlegetett dr. Werner Gyulát főbb vonásokban velük megismertetni törekszem.

Dr. Werner Gyula róm. kath. vallású, született az 1864. évben Ónodon, Borsodvármegyében. A középiskolát Egerben, a jogot Budapesten végezte, s itten avatták az állami tudományok doktorává is. Az iskolai élet befejezte után a közigazgatási pályára lépett. Volt szolgabíró, majd árvaszéki ülnök, s végül főispáni titkár Nagyenyeden, Alsófehérvármegyében, ahonnan azután a miniszterelnökséghez neveztetett ki. Már pályafutása elején is nagy körzetben volt kedvelt egyén, s több vármegyének lett tiszteletbeli aljegyzője. Az 1896. évben a magyar-igeni kerületben választott meg szabadelvű programmal országgyűlési képviselőül, s ezen kerület mandátumát négy ízben nyerte el, utoljára az 1905. évben Vajda Vojvoda Sándor nemzetiségi jelölttel szemben. A parlamentben jó szónoknak bizonyult, rövid idő alatt tekintélyes tagja lett a volt szabadelvű pártnak, s a delegáció tagjával is megválasztott. Szilágyi Dezsőnek, néhai nagynevű igazságügyminiszterünknek benső politikai barátja volt, Széll Kálmán és Tisza István kormányelnöksége alatt pedig a „Magyar Nemzet” c. napilapnak volt politikai cikkírója. A szabadelvű párt bukásakor a politikai térről teljesen visszavonult; most azonban, a nemzeti munkapárt vezérei-

őket, válaszolá a fiatal doktor, aki Erzsike-vel táncolt.

Erzsike néhány perc óta nagyon szórakozott volt. Csak félfüllel hallgatta a doktort, szeme testvérét és Lengő Pált nézte. Máskor nevető, pajzán szemében most valami halk szomorúság látszott. A fiatal lány mulo szomorúsága, aki egy férfiről azt hitte egy pillanatig, hogy az őt szereti.

A miniszteri fogalmazó ezalatt kezdett belészédülni az Esztike mélységes fekete szemébe.

A lány nyugodtan és szilárdan nézett rá; szeme hidegen fénylott, mint a horog vége, melybe a hal beleakadni készül.

— Csak Pesten van élet, mondotta sóváran.

— Öntől függ, hogy ott éljen, Esztike, felelte a fiatal ember s veszedelmesen közelhajolt a lányka kedves, üde arcához.

E pillanatban megadták a jelt, a tánc félbeszakítására. A társaság elszóledt s leült a terített asztalokhoz.

Lengő Pál karonfogva vezette Esztikét és mellette foglalt helyet. Suttogva beszélt hozzá s az udvariasságot elszántan félrevetve egyedül csak őt szolgálta ki. Tévedésből elcserélte poharukat.

— Megittam a szerelmét, — mondá aztán neki. Esztike rá nézett, változatlanul nyugodt szemével.

— Akkor új bort ivott meg.

Uj bort! A lánynak igaza van. A szerelem szőllejét most szedte meg vigyázva az ifju; az édes fiatal most ki van forrva, le nem higgadva gyöngyözött előtte. Közel volt, hogy lerészegedjék tőle. S a lányka szívét előtte még senki sem szedte meg. Senki. Ő volt a legeslegelső. Ezt jelentette „az új bor.”

A legvonzóbb beszélgetésbe voltak elmerülve, amikor Esztike — végzetes elhatározással — az égre nézett.

A fák fölött hirtelen felhők szaladoztak össze. Esztike elsápadt ijedtében. A rózsaszín ruhát veszedelem fenyegette, a patikáros jóslata kezdett beteljesedni.

Ettől a perctől fogva a lány szórakozottá lett. Nem voltak már többé oly csillogó ötletei. Nem hallgatta már egész lelkéből a Lengő Pál vallomásait. — A rózsaszín ruha sorsa nehéz felleg gyanánt ülte meg szívét.

Gavallérja nem tudta a hirtelen változás okát. Szerette volna beszélgetésüket tanuk nélkül befejezni. Sétát indítványozott a tó körül. Ott csak talál rá kedvező alkalmat, hogy a többitől észrevétlenül elszakadjanak.

Esztike határozottan visszautasította a hosszú séta tervét. Ő nem megy oly messze az erdei faháztól, hol az eső elől menedéket találhat.

Lengő Pál kétségbe volt esve, hogy a haditerve dugába dül s mindent elkövetett, hogy a leányt határozatának megváltoztatására bírja.

— Komoly beszédem volna magával, Esztike.

— Beszéljen itt.

— Négyszem között szeretnék mondani valamit.

— Itt sem háborgatja senki.

— De nagyon kérem.

Egy esőcsepp esett a leány világos színű kesztyűjére.

— Nem tehetem.

— Miért nem tehetné?

— A rubám . . .

Rózsaszín ruhájára mutatott, mely csodálatosan jól állt neki.

Lengő Pál otthagya s mélyen megsértődve dühögte: Nem tud értem feláldozni egy hitvány ruhát.

Isten látja lelkemet, hogy igazat mondok. A fiatal ur szive nagy keserűségében hitványnak nevezte egy karsu palackba lehuzott, kiforratlan, fiatal bornak a rózsaszínű vignettáját. Ha a lány hallotta volna.

Erzsike azonban igen jól érezte magát a busz képű lovag társaságában.

A kis társaság (mindössze hatan voltak, három leány, három férfi) körüljárta a tavat. Egy tekepálya esett utjukba. Erzsike kissé felfogta szoknyáját, (csak annyira, hogy finom bokáját Lengő Pál megláthatta, ha akarta) és kidobott egy nagy golyót, mely lassan indult meg, aztán dülöngözni kezdett, mint a részeg ember, végre nagy szerencsésen kiért a tekepályának éppen a közepéig.

nek kérésére újból kilépett a politikai élet küzdterére s hajlandó mandátumot vállalni. A jelenlegi kormány tagjai közül főképen gróf Serényi Béla miniszterhez fűzi szorosabb barátság, s a földművelésügyi miniszteriumi államtitkárságra is ki volt szemelve, a kineveztetése csak azért maradt el, mert a miniszterium legidősebb miniszteri tanácsosát nem akarták mellőzni.

Irodalmunkban dr. Werner Gyula főképen mint regényíró tűnik ki. Legismertebb munkái: „Anteusz“, „Andrásfalvi de Andrásfalva“, „Olga“, „Mégvirad még valaha“ (ezen műve az Akadémia Pécely díját is elnyerte); „Kendi Imre házassága“, „Hunok harca“, „A beszercei diákok“, „Forgách Simon“ stb., stb.

Ezen rövid ismertetés is már eléggé meggyőzhet bárkit is, hogy az esetben, ha dr. Werner Gyula léptetődik fel képviselőjelöltünkül, jelölése a kerületre nézve szerencsésnek tekinthető, köréje nyugodt lélekkel s teljes bizalommal tömörülhetünk, mert megválasztása esetén hatalmas támogatója lesz városunknak, megyénknek, valamint az egyes polgároknak is. Ahogyan a volt szabadelvű pártban rövid idő alatt érvényesülni tudott s befolyásos egyénné lett, úgy egészen biztosra vehető most is, hogy megválasztása esetén a nemzeti munkapártban is méltó helyet fog majd magának biztosítani. „Nevezd meg barátaidat s tudom ki vagy“ — mondja találóan a közmondás. Dr. Werner Gyulának nemcsak az irodalom terén, hanem a politikai életben is jó hírneve van, s politikai életünk legfőbb intézői és kitűnőségei is vele benső baráti viszonyban vannak, így tehát az ő révén méltán remélhetjük, hogy kormányunk elhagyatott és eddig következetesen mellőzött

városunkat és megyénket a jövőben majd gondosabb és méltányosabb elbánásban fogja részesíteni. Hő óhajunk, hogy Fogaras ipara és kereskedelme fellendítessék, az elvitt katonaság visszaadassék, a pénzügyigazgatóság, valamint más állami hivatalok és keresetforrásul szolgáló állami intézmények városunknak megadásának csakis úgy válhat valóvá, ha jelenlegi lelkes főispánunk jobb kezéül olyan országgyűlési képviselőt választunk, aki a beléje helyezett bizalmunknak meg is tudhat felelni, s főispánunk jóságos tevékenységét vállalt munkájával törekszik minél hatásosabbá tenni.

Dr. Werner Gyulát vármegyénkben többen személyesen ismerik s vele többeket fiatalkori barátság fűzi össze. Az illetők magasztalják dr. Werner Gyulát, aki mindenkor készséggel áll ismerőseinek szolgálatára. Ő olyan egyén, aki megválasztatása esetén választókerületének javát mindenkor hüben gondolná, s minden alkalmat és módot megragadna arra, hogy választóival a jó viszonyt következetesen ápolja és minél szorosabbra fűzze. *Ha tehát a viszonyok úgy fordulnának hogy tényleg dr. Werner Gyula ajánlatának nekünk képviselőjelöltül, szíves örömmel fogadjuk őt el jelöltünkül, lelkesedéssel sorakozzunk az ő zászlója alá, mert az ő multja, befolyásos összeköttetései és kiváló egyéni jótulajdonosságai teljes garanciát nyújtanak arra, hogy megválasztása esetén benne hatalmas erőt kapunk, aki elhagyatottságunkban gondos támogatónk leend. Bizalom és egyetértés hassa át azért lelkünket, s mindnyájan, akik hazafias szellemtől vagyunk áthatva, egy emberként tömörüljünk a kitűzött zászló alá és teljes erőnkkel támogassuk jelöltünket. Ne engedjük magunkat megfélemlíteni és megfélemlítettnek, hanem tömörüljünk a magyar hazafias jelölt zász-*

laja alá és szeretett magyar hazánk erőteljes faját pusztítással fenyegető elemeket részesítsük méltó s megérdemelt elbánásban, kitűzött zászlókat pedig juttassuk diadalra.

H I R E K.

— **Meghívó.** Minden választó polgárunkat a három nyelven irt falragasz szerint s ezuton is tisztelettel meghívjuk az április hó 28-án, csütörtök délelőtt 11 órakor a Transylvániában tartandó jelölő gyűlésre, amelyen Széll Ignác ny. államtitkár, v. b. t. t. jelöltünk is meg fog jelenni. **Az előkészítő bizottság.**

— **Korteszota.** Alig indult meg a korteskodás Fogarason, máris gombamódra teremnek a kortesnóták ez érdekes világ, mozgalom fűszerezői. A sok közül egyet ide iktatunk s fölkérjük zenész embereinket, hogy komponáljanak reá rögvést áriát, hogy hadd harsogják s visszhangozzák vissza a fogarasi havasok.

„Széll Ignác lesz a követünk,
Érte mindent elkövetünk.
Nem kell nekünk Nikulica,
Rugja meg a kanduroica!

Hogyha Széll lesz a követünk
Jól aratunk, mert jól vetünk;
Ide jönnek a fináncok,
S elsimulnak a nagy ráncok;

Lesz törvényszék és postógyár!
Fogarasra új élet vár!
Ha szavazunk: Széll Ignácra
Nem kell menüünk Pestre, Vácra,
Itt lesz az ország közepe
Nem önt el az adó, epe!
De ha Serbán lesz a követ,
Váltó, adó, minden követ;
Emelkedik a pótdó,
Elpusztit a mindenható!

Legyen hát Széll a követünk!
Érte mindent elkövetünk!
Felvirágozik így Fogaras
Szaporodik majd a garas!

Széll Ignác óh ne menj innen!
Megáld köztünk a jó Isten,
Mert Fogaras rajong érted
S hosszabb lesz itt meglásd élted!

Nem kell nekünk Nikulica,
Rugja meg őt a vén cica!
Széll Ignác a mi követünk
Ne menj el, oh maradj velünk!
Éljen: Széll Ignác!

— **A szászok jelöltjei.** A szász központi bizottságnak hétfőn hozott határozata értelmében a volt szász képviselők szerdán jelentek meg először a munkapárt körében. — A szászok jelöltjei a következők: Segesvár: Melzer Vilmos, Medgyes: Oberth Károly, Beszerce: Knales God Alfréd. Ujgyháza: Gratz Gusztáv dr. Szentágota: Schuller Rezső. Vidombák: Schmiedt Károly dr. Brassóban: I. kerület: Copony Traugott. Kereszténysziget: Kreszkovics Vilmos dr. Szászhermány: Copony Vilmos. Nagyszében két kerületben, Köhalomban, Nagydísznódon még nem történtek meg a jelölések.

— Na, én ugyan szépen kimutattam az erőmet, mondá Erzsike s dacosan a férjra nézett.

— És kimutatta a kis lábát, felelt Lengő Pál, a ki most nézte meg először jól a hamis, jókedvű, bájos arcot.

— Ezaztinek kisebb lába van, mint nekem. Maga azt nézze.

— Maga is fél az esőtől? kérdé Pál ur, egy hirtelen ötlettel megkapatva?

— Még a jögesőtől sem félek, felelte Erzsike és zavartan orosztette le szoknyáját karcsu bokájára.

— Még csónakba is be merne ülni velem? kötődött tovább a fogalmazó.

— Be én . . .

Az ötlet általános tetszést aratott. Eppen három kis lélekvesztő pihent a tavon, a fiatalok beültek s a láncokat eloldták. A három kis csónak, mint három elszabadult vízmadár, jókedvűen nekivágott a zöldes, nyugodt hullámoknak.

Még alig voltak a tó közepén, esni kezdett. Friis, sebes nyári eső hullott rájuk, az előbb csendes tó felülete meglevenedett tőle.

— Megázik a ruhája, mondá Lengő Pál, észrevehető gunnyal.

— Sebaj, szólt vissza Erzsike és hirtelen mozdulattal lerántotta fejről a kalapot. Fekete haja szétfolyt kedves fiatal arcán, meg kissé sovány, szűzies vállain. Ahogy végig permetezett arcán az eső, olyan volt az egész leány, mint egy megázott violabokor.

Pál leeresztette karját s kezében pihent az evező.

Keskeny szegélyű angol kalapja alól sokáig nézte az Erzsike nyílt, őszinte kis arcát.

Körülvették zűrűn esett az eső, jólesett nekik tude suhogása.

— Erzsike, én itt a tó közepén rájjesztek, szólt végre Lengő Pál s a csónakot egészen megállította.

Erzsike nem kacagott. Vidámsága eltűnt, halvány és komoly lett egyszerre. Női ösztöne megeugta neki, hogy most valami történik mindjárt, a minek fele sem lesz tréfa. Szemét kerekre nyitotta, a hogy sötétben teszi az ember. Pedig világosság volt bennük és körülöttük. Az eső szürke fátyolán keresztül áttört az aranyos napfény s pompás szivárvány támadt fejük fölött. Az erdőből madárhang hallatszott s a másik két csónak jóval előttük járt már.

— Erzsike, kezdte újra a misiszteri fogalmazó, tudja, hogy mire irigykedtem én ma?

— Nem tudom.

— A tekegolyóra, mert a kezébe fogta.

. . . Erzsike, ha megengedné, hogy beszéljek.

A kis leány nem felelt semmit, de egész kedves alakján ez a gondolat látszott: beszélj hát sietve, mert az egész társaság kijött a partra.

(Folytatjuk.)